

Hof van beroep
te Gent

9^e kamer

terechtzitting
van
04-05-2007

tussenarrest
BR

na tussenarrest
14.01.2005

hypothecaire
inschrijving
eerste
hypotheekkantoor
te : d.d.

de bewaarder

art. 198bis, 2de lid
van het decreet
van 18 mei 1999

2003/AR/2645

in de zaak van:

De GEWESTELIJKE STEDEBOUWKUNDIGE INSPECTEUR,
bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap van de afdeling
Ruimtelijke Ordening voor de provincie West-Vlaanderen,
Werkhuisstraat 9, 8000 Brugge,
woonstkeuze doende bij hun raadsman hierna vermeld,

appellant,

hebbende als raadsman mr. BRONDERS Bart, advocaat te 8400

ONGETEKEND AFSCHRIFT
ingevolge art. 792
gerechtelijk Wetboek
Vrij van Griffierecht
art. 280 2^e R.W.B.

Daarop wordt uitdrukkelijk vermeld dat het te regulariseren bijgebouw een "bijgebouwde annex" is (alook speciaal grijs ingekleurd)

Dit strookt ten volle met de tekening van het initiële gebouw op het uittreksel van het kadasterplan (evenzeer opgenomen in het voormelde regularisatieplan):

Immers, volgens dit plan (schaal 1/1000) is de breedte van het perceel 24 meter. Dit komt overeen met de breedte van het inplantingplan (schaal 1/500). Dit betekent dat de afmetingen op het kadasterplan overeenkomen met de werkelijke situatie. De breedte van het gebouw aan de straatzijde is op het kadasterplan (schaal 1/1000) 14 meter. Op het grondplan van het gelijkvloers is de breedte van het gebouw na de verbouwing (zonder de kwestieuze *bijgebouwde annex*) 10,99 m + 3,63 m of reeds 14,62 m. Daaruit dient te worden besloten dat de kwestieuze annex een volledig nieuw volume betreft met een breedte van 2,11 m, dat niet bestond voor de wederrechtelijke werken.

Enige uitsprong van de kwestieuze annex is inderdaad niet waarneembaar op het kadasterplan.

De geïntimeerde trekt dan ook ten onrechte de nauwkeurigheid van het kadasterplan in twijfel.

Hij laat overigens na om enig element voor te brengen die op onnauwkeurigheid van het voorgaande zou kunnen wijzen.

Er worden geen foto's of andersluidende plannen voorgebracht die zouden aantonen dat de kwestieuze annex er wél reeds zou hebben gestaan voor de aanvang van de wederrechtelijke werken.

De geïntimeerde verwijst enkel, doch tevergeefs, naar het proces-verbaal d.d. 15 februari 2000 (*dossier GSI, stuk 1*) waarin door de politie gewag wordt gemaakt van *heropbouw*.

Immers, het betreft een louter eigen verklaring van de geïntimeerde aan de verbalisanten: "We zien dat een bijgebouw recent werd gemetst (*ruwbouw voltooid*) en dit wordt onmiddellijk ook toegegeven door de eigenaar. Op onze vraag of hij daarvoor een bouwvergunning heeft aangevraagd blijkt dit niet het geval te zijn. Betrokkene zegt ons dat dit bijgebouw zodanig bouwvallig was, dat hij het heeft afgebroken en nadien terug opgebouwd. Omdat dit een bijgebouw betreft (*dienstig voor onderbrengen van mazouttank en garage*) dacht hij dat hij hiervoor geen bouwvergunning nodig had."

Het is uit de volledige lezing van het voormelde proces-verbaal, na vergelijking met het voormelde regularisatieplan, overigens duidelijk dat bij de vaststelling van de politie dat de uitgevoerde werken bestonden uit o.m. "*het gedeeltelijk heropbouwen van bijgebouw*", het voormelde (andere) bijgebouw dienstig voor de garage wordt bedoeld, dat inderdaad heropgebouwd werd. Dit mag evident thans niet zomaar uitgebreid/aangenomen worden m.b.t. de kwestieuze (nieuwe) annex, dienstig voor de mazouttank.

2. Betreffende de beweerde mogelijkheid tot regularisatie:

De verdere behandeling heeft tevens uitgewezen dat er, in tegenstelling met de beweringen van de geïntimeerde, geen sprake is noch kan zijn van regularisatie.

Er wordt immers niet voldaan aan de afwijkingsbepaling bedoeld in artikel 43, §2 van het gecoördineerd decreet van 22 oktober 1996 betreffende de ruimtelijke ordening juncto artikel 193, §1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Zo is er nooit een openbaar onderzoek noch een volumeberekening uitgevoerd.

Dit is duidelijk de reden waarom de afdeling ruimtelijke ordening het voorstel tot regularisatievergunning mits opmaak van een notariële akte houdende afstand van de meerwaarde heeft verworpen (zie de als stuk II/11 door de geïntimeerde voorgebrachte brief van de Afdeling Wegen en Verkeer West-Vlaanderen d.d. 29 november 2005).

Dit werd reeds omstandig vastgesteld in het ongunstig advies van de gemachtigde ambtenaar d.d. 10 april 2001 m.b.t. de regularisatieaanvraag d.d. 21 december 2000 (*dossier GSI, stuk 6*).

In deze omstandigheden kan de geïntimeerde geenszins gewag maken van een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwens- en consistentiebeginsel.

De geïntimeerde was formeel en zeer goed op de hoogte dat enkel de opmaak van een notariële akte houdende

afstand van de meerwaarde niet voldoende was voor een regularisatie.

Om dezelfde reden faalt de bewering van de geïntimeerde dat hij ten onrechte gedwongen zou zijn geworden om afstand te doen van de beroepsprocedure i.v.m. de regularisatievergunning bij de bestendige deputatie van de provincie West-Vlaanderen.

Immers, ongeacht de vraag of er inderdaad sprake zou zijn geweest van het al dan niet gedwongen worden tot afstand van de beroepsprocedure en of dit al dan niet toerekenbaar zou kunnen zijn in deze wat betreft de GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR, wist de geïntimeerde zeer goed (*althans moet hij redelijkerwijze worden geacht zeer goed geweten te hebben*) dat specifiek om de voormelde redenen hoe dan ook niet werd voldaan aan de regularisatiemogelijkheid.

3. Betreffende het plannenregister.

Het recent uittreksel uit het plannenregister van de gemeente zoals bedoeld in art. 149 § 4 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wordt voorgebracht (*dossier/GSI, stuk 17*).

Het betreft geen op straffe van nietigheid voorgeschreven bepaling.

Het verweer dienaangaande van de geïntimeerde is aldus zonder voorwerp geworden.

Overigens blijkt uit de hiervoor overwogen punten 1 en 2 dat de geïntimeerde ten volle met kennis van zaken heeft gehandeld: hij wist zeer goed dat de bijgebouwde annex wederrechtelijk werd opgericht en dat niet werd voldaan aan de regularisatiemogelijkheid. Hij wist bijgevolg zeer goed waarover de omstandig in de dagvaarding d.d. 25 januari 2002 omschreven herstellvordering ging, ook zonder een bijgevoegd uittreksel uit het plannenregister.

De geïntimeerde heeft dus geen rechtmatig belang bij dit middel.

Er is in de gegeven omstandigheden evenmin sprake van enige aantasting van de rechten van verdediging, die blijkens de voorliggende stukken ten volle door de geïntimeerde konden worden uitgeoefend én daadwerkelijk werden uitgeoefend.

4. *Betreffende de beweerde onduidelijkheid van de herstellvordering:*

Uit het voorgaande blijkt dat er geenszins sprake is van enige onduidelijkheid: de geïntimeerde weet/wist zeer goed dat de bijgebouwde annex wederrechtelijk werd opgericht en dat niet werd voldaan aan de regularisatiemogelijkheid. Hij wist bijgevolg zeer goed waarover de omstandig en op afdoende wijze in de dagvaarding d.d. 25 januari 2002 omschreven herstellvordering ging/gaat.

Ook op dit punt falen de middelen van de geïntimeerde volkomen.

4. *Betreffende de herstellvordering:*

4.1. De kwestieuze stedenbouwkundige inbreuk werd vastgesteld bij proces-verbaal d.d. 17 februari 2000 (*dossier/GSI, stuk 1*).

Op 27 juni 2001 werd door de GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR een herstellvordering ingeleid bij het parket te Kortrijk, dat de zaak om de aldaar vermelde redenen zonder gevolg heeft geklasseerd (brief d.d. 13 november 2001, *dossier/GSI, stukken 9 en 10*).

Op 25 januari 2002 werd er vervolgens voor de eerste rechter gedagvaard op basis van art. 149 § 1 *juncto* art. 151 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Het kwestieuze wederrechtelijke bouwwerk werd tot heden niet afgebroken. Er werd aangaande de in deze te weerhouden werken evenmin een regularisatievergunning verleend.

De kwestieuze werken/handelingen zijn niet gesitueerd in een algemeen of bijzonder plan van aanleg. Zij dienen dus getoetst aan de bepalingen van het gewestplan.

Het perceel is gelegen in *agrarisch landschappelijk waardevol gebied*, zoals bestemd volgens het gewestplan Kortrijk, vastgesteld bij koninklijk besluit van 4 november 1977 (zie advies inzake bouwaanvraag van de gemachtigde ambtenaar d.d. 10 april 2001, *dossier/GSI stuk 6*).

In deze zone gelden de stedenbouwkundige voorschriften van art. 11.4.1. en 15.4.6.1. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen.

Deze voorschriften luiden als volgt:

- ***Agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 en 100 m geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw- en bosgebieden.***
- ***Landschappelijke waardevolle gebieden zijn gebieden waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen.***

4.2. Volgens art. 146, 3de lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (*invoeging bij art. 7 Decr. VI. Parl. 4 juni 2003 met ingang van 22 augustus 2003, zelf gedeeltelijk vernietigd bij arrest Arbitragehof nr. 14/2005, 19 januari 2005*) geldt de strafsanctie voor het

instandhouden van inbreuken, bedoeld in het 1ste lid van dat art. 146 onder 1°, 2°, 3°, 6° en 7° *niet* voor zover de werken, wijzigingen of het strijdige gebruik *niet* gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Deze bepaling is tussengekomen nà de inleiding van de vordering op 25 januari 2002.

De vraag stelt zich dan ook of er (thans) nog wel een herstelmaatregel kan worden bevolen wanneer een veroordeling wegens het voormelde instandhouden niet meer mogelijk is op grond van artikel 146, 3de lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Volgens deze bepaling geldt immers *geen* strafsanctie, *behoudens* in (oorspronkelijk) 3 gevallen die, na het arrest 14/2005 van het Arbitragehof van 19 januari 2005, zijn herleid tot *het enkele geval van instandhouding in ruimtelijk kwetsbaar gebied*.

Specifiek stelt zich dus de vraag of deze bepaling het strafbare karakter van de instandhouding, voor zover aan de negatief geformuleerde voorwaarde is voldaan, *opheft*, dan wel of deze bepaling een *strafuitsluitingsgrond* bevat.

Het verschil tussen de beide oplossingen is van bepalend belang: Immers, een strafuitsluitingsgrond doet enkel de strafvordering vervallen doch doet geen afbreuk aan de kwalificatie van de feiten als misdrijf.

Aldus zou de regelmatig ingestelde herstellvordering, gegrond op het (steeds voortdurende) instandhoudingsmisdrijf, niet kunnen vervallen zijn.

4.3. Over o.m. deze vraagstelling (weliswaar ruimer gesitueerd) werd reeds op omstandige wijze onderzoek verricht en advies verstrekt door procureur-generaal bij het Hof van Cassatie M. DE SWAEF (Cass., 13 december 2005, AR P.2005.0693.N en P.2005.0891.N).

Gelet op de hier gelijklopende vraagstelling kan het hof zich bij wijze van antwoord aansluiten bij deze bevindingen en die hier in de navolgende zin overnemen.

De vraagstelling is het gevolg van de tekst van art. 146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Het instandhoudingsmisdrijf wordt er eerst, zoals voordien, zonder restrictie omschreven in het 1ste lid.

Pas daarna in het 3de lid wordt er bepaald dat "*de strafsanctie*" in bepaalde gevallen "*niet geldt*".

Uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande valt niet af te leiden dat de decreetgever met zekerheid ervan is uitgegaan dat de opheffing van de strafbaarstelling van "*instandhouding*" meteen het opleggen van herstelmaatregelen zou doen vervallen.

In het eerste voorstel van decreet, neergelegd op 10 februari 2003 (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/1) werd bepaald:

- schrapping van de strafbaarstelling van de instandhouding, tenzij het misdrijf gelegen is in ruimtelijk kwetsbaar gebied of voorkomt op een limitatieve en nominatieve lijst van stedenbouwmisdrijven (art. 4);
- verplichting van meerwaarde als herstelmaatregel voor misdrijven "*gepleegd vóór 1 januari 1995*", tenzij het misdrijf voorkomt op de limitatieve en nominatieve lijst van stedenbouwmisdrijven (art. 5);
- een vermoeden van vergunning voor alle gebouwen opgericht vóór 31 december 1994 (art. 7).

Wanneer het ging over een bouwmisdrijf, *niet* gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied en *niet* voorkomend op de lijst, was de instandhouding niet strafbaar.

Toch ging de decreetgever uit van de mogelijkheid dat de meerwaarde werd opgelegd voor "*misdrijven gepleegd vóór 1 januari 1995*", dit zijn gebouwen opgericht vóór 1 januari 1995.

De toelichting bevestigt dit: Voor de op de lijst voorkomende misdrijven blijft instandhouding strafbaar, zodat de misdrijven niet verjaren en herstel door middel van de meerwaarde uitgesloten is. "*Alle andere overtredingen worden maximaal geregeld door middel van het vorderen van een meerwaarde via een gerechtelijke procedure*" (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/1, p. 5). Na betaling van de meerwaarde gold dan het vermoeden van vergunning (aldus de toelichting).

Voor bouwovertradingen na 1995 ging de decreetgever ervan uit dat de meerwaarde niet op zijn plaats was, tenzij in niet-kwetsbare gebieden en voor kleine overtredingen.

Dat zijn dus stedenbouwmisdrijven waarvoor de instandhouding niet langer strafbaar is.

Maar als de herstellvordering zou vervallen bij verval van de strafvordering m.b.t. het instandhoudingsmisdrijf, zou geen herstelmaatregel meer mogelijk zijn voor alle gebouwen waarvoor de werken beëindigd waren begin 1998.

In het geamendeerde voorstel (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/2, p. 6-7) werd de lijst geschrapt en werd een andere schamierdatum vooropgesteld, zijnde 1 mei 2000 (datum van de inwerkingtreding van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening).

De Raad van State maakte in zijn advies over deze kwestie geen bijzondere opmerking.

Integendeel, bij de bespreking van de vraag wat moet worden verstaan onder een voor 1 januari 1995 gepleegd misdrijf, wees de Raad erop dat het gaat om voortdurende misdrijven, daarbij de vraag over het hoofd ziende of nog van voortdurend misdrijf kan worden gesproken indien de instandhouding niet langer strafbaar is (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/4, p. 7, voetnoot 4).

Na het advies van de Raad van State is er voor het eerst sprake van overgangsmaatregelen:

Het amendement nr. 9 (dat dan de tekst van het decreet geworden is) bevat die *"overgangsmaatregelen"*, die het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid betreffen.

De toelichting bij het voorgestelde artikel 11 vat aan met de mededeling *"Een aantal overgangsbepalingen waren over het hoofd gezien"* (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr 1566/5, p. 6).

De overgangsmaatregel m.b.t. hangende zaken werd als volgt toegelicht. *"Voor de reeds lopende vorderingen, waarvoor nog geen vonnis of arrest is geveld, kan de rechter soeverein oordelen om al dan niet het advies in te winnen van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid."*

Over de vraag wat er moet gebeuren met regelmatig ingestelde herstellvorderingen, wordt echter niets expliciets gezegd, ook niet tijdens de bespreking in de Commissie (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/7, zie vooral p. 20-21) dat handelt over de *"behandeling van de bouwmisdrijven tussen 1 januari 1995 en 1 mei 2000"*).

Indirect blijkt wel uit de *"overgangsmaatregel"* dat de *"waarborg"* voor zgn. *"oude"* bouwmisdrijven (vóór 1 mei 2000) precies gelegen was in de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

De minister verklaarde o.a.:

- *"Voor de bouwmisdrijven die dateren van vóór 1 mei 2000 is een belangrijke rol weggelegd voor de Hoge Raad voor het Herstelbeleid"* (Pari. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/7, p. 22);
- *"bouwmisdrijven uit het verleden (moeten) op een objectieve en aangepaste wijze (...) worden behandeld, waarbij ook rekening wordt gehouden met de tijdsgeest binnen dewelke die bouwinbreuk werd gepleegd. (...). Retroactieve zaken zullen worden beoordeeld door de Hoge Raad voor het Herstelbeleid. Voor bouwmisdrijven vanaf 1 mei 2000 geldt in principe de nultolerantie"* (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1556/7, p. 23);
- *"Het moet volgens de minister de ambitie van de decreetgever zijn om een streep te trekken onder het verleden (...). De Hoge Raad zal zich uitspreken over dossiers uit het verleden en moet daarbij instaan voor de nodige interpretatie en motivering en het opbouwen van een jurisprudentie terzake"* (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/7, p. 32).

De indiener van het voorstel (Vlaams volksvertegenwoordiger P. LACHAERT) verklaarde ook, na te hebben uiteengezet dat een vermoeden van vergunning geldt voor constructies die werden gebouwd vóór de definitieve vaststelling van de gewestplannen:

"Er kunnen wel strafbare feiten zijn bij constructies die gebouwd zijn na de definitieve totstandkoming van de gewestplannen van het gebied waarin ze zijn gelegen. Voor de periode tussen 1977-1979 (definitieve vaststelling van de gewestplannen) tot 1 mei 2000 heeft het decreet een duidelijk doel voor ogen. Vanaf 1 mei 2000 geldt de zogenaamde nultolerantie" (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/7, p. 24).

Waar evenwel dit *"duidelijke doel"* niet nader werd geduid en zich dan ook de vraag zou kunnen stellen of dit al dan niet alleen de meerwaarde en de Hoge Raad voor het Herstelbeleid zou kunnen zijn, moet er toch uit deze besprekingen en voorbereidende handelingen worden vastgesteld dat er nooit uitdrukkelijk als doel werd vooropgesteld dat ook de herstellvorderingen zouden zijn vervallen.

Tijdens die besprekingen werd trouwens doorgedacht over een verbouwing van een woning in *gewoon agrarisch gebied* in 1973 waarbij, in strijd met de vergunning, 3 woongelegenheden i.p.v. één werden ingericht maar zonder wijziging van het bouwvolume. Geen ruimtelijk kwetsbaar gebied, geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder en geen ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften, dus geen strafbaarheid van de instandhouding.

Niettemin in dergelijke gevallen kan er een oplossing komen via de meerwaarderegeling ... (Parl. St. VI. Parl., 2002-03, nr. 1566/7, p. 34).

In de gegeven omstandigheden dient er op grond van art. 198*bis* van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, waarbij de rechter de ingediende vorderingen voor inbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 alsnog kan voorleggen voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, te worden afgeleid dat de decreetgever *niet* heeft gewild dat regelmatig ingestelde herstellvorderingen, gegrond op een instandhoudingsmisdrijf, wegens het verval van de strafvordering eveneens zouden vervallen.

De in artikel 149, § 1, 1ste lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening bedoelde herstelmaatregelen hebben een civielrechtelijk karakter.

Zij strekken als bijzondere vorm van vergoeding of teruggave ertoe een einde te maken aan de met de wet strijdige toestand die uit het misdrijf is ontstaan en waardoor het algemeen belang wordt geschaad.

De opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van instandhouding ingevolge de wijziging van art. 146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (invoeging van het 3de lid bij art. 7 Decr. VI. Parl. 4 juni 2003), heeft alleen het verval van de op dat misdrijf gesteunde strafvordering tot gevolg.

Bij ontstentenis van een anders luidende bepaling, brengt deze wijziging evenwel *niet* mee dat de instandhouding (die in de onderhavige kwestie strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond) *niet* langer de grondslag zou kunnen uitmaken van een herstellvordering.

In de gegeven omstandigheden, gelet op de voormelde data en in het bijzonder de voortdurende instandhouding van de inbreuk, kan er geen sprake zijn van verval door verjaring van de daarop gesteunde herstellvordering.

4.4. De ingediende herstellvordering heeft betrekking op een inbreuk die dateert van voor 1 mei 2000.

Alvorens nader te oordelen komt het noodzakelijk voor het eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid in te winnen aangaande de te bevelen herstelmaatregel in de zin van art. 198*bis*, 2de lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals hierna nader bepaald.

De Vlaamse Regering heeft overeenkomstig art. 9*bis* § 8 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de nadere regels vastgesteld met betrekking tot de werking en de organisatie van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid (*Besluit van de Vlaamse Regering van 23 april 2004, B.S. 24 mei 2004*).

Op 22 juli 2005 werden de voorzitter, de leden en de vaste secretaris van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid benoemd (*Besluit van de Vlaamse Regering van 22 juli 2005, B.S. 12 augustus 2005*).

Zoals voorzien door de art. 198*bis*, 1ste lid en 9*bis* § 5 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening werd door de Hoge Raad voor het Herstelbeleid het huishoudelijk reglement opgesteld en goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 16 december 2005 (B.S. 13 januari 2006, p. 2414-2418).

De bepalingen met betrekking tot het eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, zoals bedoeld in de art. 149 § 1 en 153 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zijn aldus in werking getreden.

4.5. Eén en ander maakt de beoordeling van de verdere middelen vanwege de geïntimeerde (o.m. de onredelijkheid van de gevorderde herstelmaatregel en de eventuele opportuniteitsbeoordeling dienaangaande door de rechter) thans niet dienend, minstens voorbarig.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

verder na tussenarrest recht doende op tegenspraak.

In acht genomen artikel 24 van de wet van 15 juni 1935.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en reeds in de navolgende mate gegrond;

Doet het bestreden vonnis teniet en wijst opnieuw.

Verklaart de vordering ontvankelijk.

Alvorens nader te oordelen:

beslist dat de ingediende vordering wordt voorgelegd voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, zoals bedoeld in art. 198bis, 2de lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;

Beveelt dat daartoe, zoals voorzien in de art. 28 en 29 § 1 van het huishoudelijk reglement van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 16 december 2005, de vereiste stukken en gegevens aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid door middel van aangetekend schrijven zullen worden overgemaakt, zijnde minstens:

(1) een eensluidend verklaard afschrift van het door dit hof gewezen tussenarrest d.d. 14 januari 2005 en van het onderhavige arrest waarbij met toepassing van art. 198bis, 2de lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de Hoge Raad voor het Herstelbeleid wordt geadieerd;

(2) een eensluidend verklaarde kopie van de dagvaarding d.d. 25 januari 2002 houdende de herstellvordering, waarover het eensluidend advies wordt gevraagd.

Verstaat dat deze adviesaanvraag zal worden overgemaakt aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid op het volgende adres (behoudens wijziging):

Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap

Hoge Raad voor het Herstelbeleid

Phoenixgebouw

Koning Albert II-laan 19 bus 14

1210 Brussel

Telefoon: 02/553 17 93

Fax: 02/553 17 94

E-mail: info@hrh.vlaanderen.be

Verstaat dat de griffier daartoe het nodige zal doen op verzoek van de meest gereede partij.

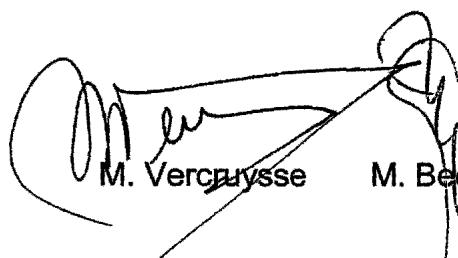
Verwijst de zaak naar de bijzondere rol van deze kamer.

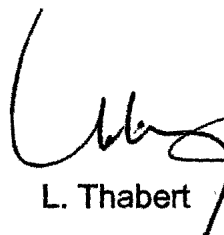
Houdt de beslissing over de kosten aan.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van het Hof van beroep te Gent, **negende kamer**, recht doende in burgerlijke zaken, op **vier mei tweeduizend en zeven**.

Aanwezig:
De heer M. Hanssens
De heer L. Thabert
Mevrouw M. Beerens
Mevrouw M. Vercruysse

Raadsheer, wn. voorzitter,
Raadsheer,
Raadsheer,
Griffier,

M. Vercruysse M. Beerens

L. Thabert M. Hanssens

Rep. nr.: 2007/ 9414

Aangeboden op - 8 MEI 2007
Niet te registreren;
177/1:
De e.a. inspecteur,
M. CASSAN